

בישיבת הנהלה בבוקר עמד במרכז הדיון היחסים בין הנהלה ובין

הועד הלאומי לגבי הסיוע.

גרינבוים עמד בתוקף על זה שלא יסכים לססור את עניני הסיוע

לועד הלאומי בלבד, אלא שיסודר על ידי ועד משותף של הסוכנות והועד הלאומי
בניגוד לעזרה הסוציאלית, שהיא רק בידי הועד הלאומי. תמך בו הרב מיסמן.

דעתי היתה, שאם הועד הלאומי יצליח ביצירת "כס החירום" אנו

סיונינים לחזק את עצמאות הישוב ולססור לרשותו את דבר הסיוע, ונט לססור
לו את הכספים (לשגור שיוקצבו למסרת זו.

זו היתה גם דעת רוב החברים.

שוב עלתה השאלה על דבר משלחת לאמריקה ושוב לא באנו לידי מסקנה

טעמים. ההצעה שהציע דובקין (מוסינזון או סולובייצ'יק, הרב ברלין, רובינזון
ואליהו) אינה הולמת את הצורך. מה שדרוש עכשיו באמריקה זה לא נואמים של

ר, ה'יטוד אלא הדרכה מוסרית ופוליטית בסביל הציונות האמריקנית. בשטעה

הצעה גאופיסיקין, ברל כצנלסון, פנחס רוטנברג ואנוכי כלן לאמריקה, אולם

ברור שההצעה זו אינה טעמית. שאלה זו נשארה שוב בלי פתרון.

לאחר הישיבה ספר לי בן-צבי בשם רוטנברג החולה עכשיו, שלעני שבוע

בערך ב-4 באוקטובר, נפגש אתו בארקר בסלון, והתאונן שבספרים לבוא לראות

אותו אני שולח לו מכתבים של עורך-דין. תלונה כזו במסרה לו גם בזמ קיש,

שברקר התאונן למה אני לא נפגש אתו, אם כי אני רוגז על הנוצב.

הראיתי לבן-צבי את חליפת המכתבים עם המפקד, שמהם ברור מה היה

כאן איזו אי-הבנה.

קפלן ביקר את פ.ר. מצא אותו כמעט לאחר יאוש. הוא סוען שלא

יוכל יותר להמשיך, כי אי אפשר לעשות כלום. חברי הנהלת הועד הלאומי

הם אנשים טובים, אבל אינם שוכשרים לעבודה. הוא רצה להרחיב, אבל הדבר

אינו זז, כל אחד סציג אולטימטום. הוא בא למסקנה להרכיב הנהלה של ארבעה

פעל לראשי המפלגות. הוא מצעע את קפלן, רמז, רוקח ויוסף ספירא. קפלן אכר

לו שסטוכן הוא אינו בא בחשבון. רוטנברג סוען שאמנם כלל צריך להיות

סוכנות לחדר וועד לאומי לחדר, אבל למעשה הכל צריך להיות דבר אחד. המסקנה

סוגאת את שני המוסדות ויודעת את כל הנעשה בתוכנו. המזכיר הראשי המיועד

לפניו, שלאחר שנתן לו 5,000 לסיוע, בא דרוקא ועוד פיסהו כן הסועצות ודרשו גם הם ראיון בענין זה. הוא רואה שאין לו על מי להשען.
קפלן חשש למצב רוח זה של רוטנברג ערב ישיבת הועד הלאומי ושלחן
לברל כצנלסון שיבוא לירושלים.

קפלן גם מסר לי על הקשיים שיש לו עם הבנק בסידור קרדיט להנהלה.
עד עכשיו חבטיח על ידי אפי"ב 25,000 פונט לחקלאות (קרדיט ל"מזביר" בטביל
זרעים וחומר דלק למסקים), 12,000 ערבות ל"מזביר" למען אספקה למיעוטי
אמצעים; 10,000 ערבות להבאת חומרים גלמיים בטביל בעלי התעשייה בסכום של
100,000 פונט ו-3,000 פונט ערבות לאשראי בטביל האכרים בסכום של 10,000 פונט
להשקאה, והבנק מסרב לתת איזה קרדיט נוסף עד שידע מה הוא גודל האשראי
הדרוש להנהלה.

הוברר לנו עוד הפעם (בפעם הכמה?) שמבלי פעולה מהירה באסריקה
נגיע לעברי פי פחת ושום סלגרמות ומכתבים לא ישפיעו. קפלן סלגרף לוייצמן
ושאל אותו מה היא תכניתו כלפי אסריקה.

נמסר לי שב"ועדת הבטחון" דנו ב-13 לח.ז. על שינוי בתוכם עזה.
עד עכשיו היו שתי הנקודות הדרושיות שלנו: גן-יבנאל ובאר-טוביה כסנויות
לתחום המסורה ברחובות, מכיון שנוספה נקודה חדשה בבית-עאפה כצא נציב
סחוז עזה את שעת הכושר לדרוש את העברת שתי הנקודות לתחום המסורה בעזה.
המפקד הצבאי של סחוז לוד מתנגד לכך מתוך ניסיונים אלה: א. כמגידל,
הנקודה הכי קרובה לנקודות היהודיות בסחוז עזה, אין פקיד יהודי, והמתיישבים
היהודים לא יוכלו לדבר בלשונם. ב. מבחינת הבטחון תהא סכנה ליהודים
לנסוע בשטח הערבי. ג. שינוי התחומים מעביר את המספטים היהודים לשופט
ערבי. ד. אין תחבורת בין מגידל ובין המושבות. ה. לשוטרים ושושפטים
ערבים אין נסיון בדרכי היהודים. אולם מושל עזה טען, שהוא עומד להקים
תחנת מסורה יהודית בבאסאני.

גם בשאלה זו בולס ההבדל ביחס שבין השלטון הציונילי ובין השלטון

הצבאי.

י גם כן שב-12 לח.ז. הכריז ה"בן" לבא-כוחו בירושלים
 מת בין באי-כוח הצבא ובין החברה הכלכלית הא"י בדבר אפשרויות
 בארץ. ה"בן" הזהיר את הצבא סתוך ניסוקים פוליטיים בגד
 שית נשק יהודית וחיווה את דעתו, שכל תכנית כזאת צריכה
 אים: (א) שהתעשיה תהא רכוש הממשלה ותחת פיקוחה הסלא;
 מקומיים - בין המקצועיים ובין המסוטים - יגויסו ללא הפליה
 היהודים; (ב) כל הפועלים שיובאו מחו"ל לעבודה זמנית -
 יים ובין פועלים פשוטים - צריכים להתחייב בחוזה לעזוב את
 סוים. (ד) ליהודים לא תנתן שום זכות מיוחדת לגבי עבודה
 יתיה להוציא מן הכלל רק עולים לינאליים, לאחר שתחודשנה
 י שהנציב יהיה משוכנע, כי פועלים אלה יש להם סיכוי בטוח
 ת לאחר תום העבודת הזמנית.
 א נתבקש למסור על תוכן המברק הזה למפקד, אם ובזמן שימצא

ס ולא ישן שונא ישראל!